

En tur till Tomas

Att vara son till Hammarbylegenden Tom Turesson är stort. Att hoppa över Dala Dahlquists desperat utsträckta ben och chippa in det första derbymålet på Söderstadion är också stort. Att starta kravaller på Globen under Nackas minne genom att göra ingenting är kanske inte riktigt lika stort, men rätt annorlunda av en spelare som inte ens var med i turneringen. Det handlar om Tomas Turesson. Lill-Ture. Följ med bussen från Gullmars söderut.

Det är en kulen aprilmandag. Än känns det långt till grillning, bad och ljumma pilsnerkvällar på verandan. Bollmoravallen, ett par inkast från Tyresö centrum, är dock ganska idyllisk med den lilla träläktaren och skyltarna som talar om att man inte bör beträda gräset. Tyresö FFs klubbhus är också trevligt, i ett hörn står ett sånt där fotbollsspel med en massa rattar som man inte behöver någon IT-vana för att vrida på och på golvet finns ett gammalt affischställ kvar, sedan förra året, som lockar klubbens ungdomar med besök av Pelle Fahlström, Patrik och Johan Andersson.

Efter en stunds väntan kommer Tomas Turesson in. Det var ett tag sedan jag såg honom, men han är sig lik, några kilo mer kanske men det ljusa håret och de pojklika dragen finns kvar. Ture tränar sedan ett år tillbaka Tyresö i division II även om inte andra anbud har saknats.

– Nacka hörde av sig inför den här säsongen, berättar Ture, och visst var jag lockad. Men halva serien åker ur ettan i år och deras ekonomi är ju inte speciellt stabil så jag stannade i Tyresö.

Dom första bilderna på Tomas i fotbollssammanhang är från Belgien. Tomas farsa, Bajenlegendaren Tom, var proffs i Brügge från 1968 till sommaren 1970 och Tomas agerade "Kalle bakom" åt dom stora proffsgrabbarna. I laget fanns bland andra Kurt Axelsson (död i en bilolycka 1984) och det blev några bra år i Belgien för familjen Turesson.

– Ja, jag minns inte så mycket, jag var bara fyra bast när jag kom dit och sex när jag åkte hem. När vi kom till Sverige började jag lira fotboll i Tyresö och kollade förstås när farsan tränade och lirade matcher. Han skjutsade mig till träningar och sänt men >>>

Tomas Turesson

Mittfältare/forward

Född: 640922 **Längd:** 183

Moderklubb: Tyresö FF

I Hammarby: 1980–90

Landskamper: 13 U21, 9 J, 1 P

Allsvenska matcher: 90 (inkl SM-slutspel), 10 mål

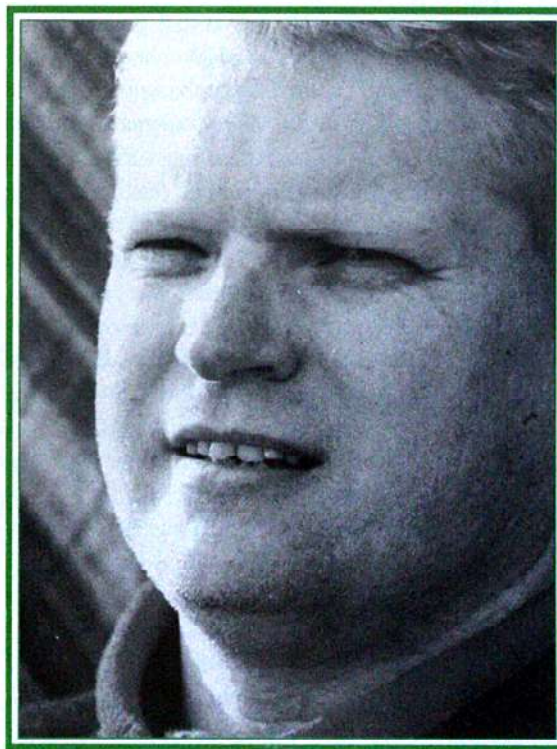

FOTO: HÅSE FRIDÉN

➤➤➤ han har aldrig ställt några krav på mig att jag skulle bli fotbollsspelare, fortsätter Lill-Ture.

Hammarbyare i själen

Men fotbollsspelare blev han, Toms grabb. Och i ton-åren hörde faktiskt Djurgården av sig.

– Ja, Knivsta ringde och visst blev jag smickrad, men jag var Hammarbyare in i själen och det var där jag ville lira. Och visst blev det Bajen, bland annat lirade Champa i laget och det gick så bra att Lill-Ture 1982 var med i A-truppen.

– Ja, det var fantastiskt, att få tillhöra truppen under Hammarbys mest framgångsrika år. Vilken stämning det var, minns Lill-Ture och ser ut att längta tillbaka.

Den allsvenska debuten dröjde ett år men hösten 1983 var det äntligen dags.

– Det var mot Mjällby på Söderstadion, jag fick hoppa in och lirade forward, vi vann med 2–1 och jag missade ett friläge. Mjällbys målvakt lurade mig och jag var ju inte speciellt rutinerad. Mitt första allsvenska mål kom året efter, vi låg under på Malmö Stadion med 6–0 när jag gjorde tröstmålet.

Alla kan inte göra avgörande mål i slutsekunderna i sin debut, sådant händer bara i Buster, och Lill-Tures första allsvenska mål för tankarna till Billy Ohlsson som gjorde sitt första i 1–8-matchen mot Djurgården 1972. Då var ställningen 0–8 och Bajenfansen hade för länge sen gått hem. Men Lill-Tures första mål på Söderstadion var roligare.

– Ja, minns Lill-Ture, det var faktiskt på min 20-årsdag. Vi slog Örgryte med 2–0 och jag gjorde första målet. Från det året minns jag också matchen mot PSV Eindhoven på Söderstadion. Vi torskade med 4–1 och Willy van der Kerkhof var ruskigt bra. Jag minns också matchen mot Sunderland, Tipstjänst fyllde år och firade med att bjuda hit en del engelska ligalag. Vi vann med 2–1 och dom fick tre man utvisade. Dom tålde helt enkelt inte att bli utspelade av ett gäng svenska amatörer och sparkade på allting som rörde sig. På banketten efteråt var dom också stökiga och jobbiga.

Dagsböter

Och så var det här med bonnpermisen från lumpen i Kungsängen, vad var det som hände egentligen?

– Vi skulle möta Norrköping i semifinal i slutspelet och jag fick inte permis till träningarna. Till matcherna var det inga problem, men tänk dig själv, jag var 20 bast och hade aldrig varit i närheten av att bli uttagen om jag inte tränat. Det här var en sån stor grej för

mig att jag sket i lumpen och bodde hemma i en vecka. Tidningarna slog upp det och det blev en del snack. Jag var rätt nervös för att det skulle bli ett hårt straff men det slutade med att jag fick dagsböter, berättar desertör Turesson.

Det blev 1985 och efter en del påtryckningar beslutades det att Hammarbys hemmaderbyn skulle spelas på Söderstadion. Höstderbyt glömmet Lill-Ture aldrig.

– Nää, det var fullsatt och en otrolig stämning, efter en mållös första halvlek började vi bra i andra. Vi skapade tryck och efter ett mönsteranfall fick jag en djupledsboll av Billy. Dala fläkte sig desperat men jag hoppade över hans ben och chippade bollen förbi Bernt Ljung. Vi vann derbyt med 3–1 och det var glädjeyra både på och utanför plan.

Trots derbysegern blev det inget slutspel, en missräkning för Hammarbyfotbollen. Året efter beskriver Lill-Ture som sitt sämsta i Hammarbytröjan, trots det blev det en del matcher i U21 med lirare som Anders Limpar, Rolle Nilsson, Sven Andersson och Johnny Ekström.

– Jag minns särskilt kvalet till U21-slutspelet mot Tjeckoslovakien i Enköping. Jag kom in när det var tio kvar och gjorde matchens enda mål. I slutspelet åkte vi ut mot Italien som bland annat hade Donadoni och Mancini (fortfarande aktiv i Lazio). Donadoni är den bästa lirare jag mött, han var fantastisk, berättar Lill-Ture med beundran i rösten.

Skadorna börjar komma

Inför säsongen 1987 kom Hasse Backe och fick ta över ett Hammarby på väg utför. Stommen var gammal och trött och klubben hade inte lyckats fylla på med några riktigt bra ungdomar. Året efter började skadorna för Lill-Ture.

I en match mot Brage krockade han med Plamen Nikolov och knät fick en riktig smäll. Hårt tejpade kom han i alla fall tillbaka till höstderbyt mot AIK.

– Ja, men efter tjugofem minuter fick jag en smäll av Esa Pekkonen och sedan var det kört. Man konstaterade att både bakre och främre korsbandet var av. Det var bara att vila. Men jag var ändå tillbaka till vårpmäriären 1989 mot Vasalund. Hårt tejpade förstås. Björn Ekblom stod i spelargången och ruskade på huvudet. Han tyckte min comeback var alldeles för tidig.

Från 1989 har Lill-Ture sitt roligaste minne. Ett minne han delar med rätt så många Bajenfans som var på Tingvalla den där magiska oktobersöndagen.

Första derbymålet på Söderstadion.

– Det var otroligt, jag minns att speakern sa att det var slut uppe i Luleå. Då ledde vi med 4–0, jag och Niklas Jönsson hade blivit inbytt och Karlstad hade just missat ett friläge. Då gjorde Leffe 5–0 och Karlstad knäade bokstavligen under vår press, sedan kom det otroliga målet av Niklas och allt blev bara extas.

Kravaller i Globen

Ett annat minne var Nackas minne som gick i Globen för första gången.

– Ja, garvar Lill-Ture, året innan gjorde jag ett kanonmål i finalen mot AIK (4–1), men det här året var jag skadad och lovade Bajen Fans att hjälpa till att dela ut flygblad som uppmanade fansen till lugn och besinning.

Jag och Bosse Larenius stod vid ett Bajeninsläpp när plötsligt en gnagare känner igen mig och hotar mig med stryk. Han skrek och levde om, något som några Bajenfans uppmärksammade. Fler och fler anslöt och sedan var bråket i full gång, stolarna flög i luften och det var riktigt rörigt. Allt på grund av min närvaro.

Den tråkiga säsongen 1990 blev det bara två mat-

cher för Lill-Ture, knät höll inte och karriären var över.

– Men jag kände ingen bitterhet, redan när jag fick första skadan 1988 kände jag mig mätt på fotboll. Jag tyckte inte jag utvecklades och hade faktisk varit i Bajens A-trupp sedan jag var 17 år. Jag satsade på en tränarkarriär i stället. Efter Hanviken och Älvsjö är jag numera i Tyresö och trivs bra. Men det är klart, visst drömmer jag om Hammarby men då måste jag nog visa resultat först.

Dagens Bajen har han ganska bra koll på.

– Det verkar var bättre organiserat än på min tid och förra säsongen var verkligen kanon. I år är jag dock lite orolig, Pétur går helt enkelt inte att ersätta fullt ut, säger Lill-Ture. Jag hoppas kunna gå och se laget vida ett par tillfällen i år. Mer blir det tyvärr inte då det krockar med våra matcher och träningar.

Annars jobbar Lill-Ture som idrottslärare och bor med familjen i Älta. Två barn, 5 och 7 år har det hunnit bli. Och vem vet, om sådär en tio år kanske det dyker upp en lintott med krulligt hår igen på Söderstadion? Han ska helst ha slokmustasch också, precis som farfar.

Magnusson